

DEDICAREA

Când Watchman Nee s-a întors la Dumnezeu, la vârsta de 18 ani, predarea lui a fost foarte hotărâtă. El a mărturisit mai târziu unui prieten că, în acele zile în care a participat la adunările Dorei Yu, a cântărit bine lucrurile, știind că pentru un creștin nu există decât două posibilități: totul sau nimic. Nu spune Biblia despre ucenicii lui Isus că „au lăsat totul și L-au urmat”¹ El a înțeles că a fi mântuit înseamnă ascultare până la moarte față de Cel care cere totul.

Și de ce nu? Într-unul din magazinele din vechiul oraș, un meșteșugar petrecuse șase ani sculptând în lemn trei frunze albe pe fundalul negru al lemnului lăcuit al paravanului. Pentru această muncă, era plătit cu 80 de cenți pe zi, „fie ploaie, fie soare, sărbători sau revoluție”, după cum se exprimase patronul magazinului, plus mâncare și o scândură pe care să doarmă. După ce va căpăta dexteritate, va mai putea să sculpteze încă două astfel de paravane, după care, probabil, nervii și vederea îl vor lăsa și nu va mai fi în stare să lucreze.² Dacă talentele native ale oamenilor puteau fi astfel risipite, în beneficiul unui patron avar, exista ceva prea bun ca să fie înapoiat unui Dumnezeu care nu Își cruțase singurul Său Fiu?

Apoi Watchman dădu peste cuvintele lui Pavel: „Dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu ca vii, din morți cum erați; și dați lui Dumnezeu mădularele voastre, ca pe niște unelte ale dreptății”.³ „Dumnezeu îmi cere, deci, să consider că toate aptitudinile mele Îi aparțin Lui”, spunea el mai târziu. „Nu îndrăzneam să risipesc banii, timpul sau capacitățile fizice sau mentale cu care eram înzestrat, întrucât nu erau ale mele, ci ale Lui. Acea descoperire a fost foarte importantă. Viața creștină adevărată de abia atunci a început pentru mine.”

Atunci, brusc, și-a dat seama că exista un lucru pe care trebuia să-l îndrepte. La unul din cursuri, „Cunoștințe Biblice”, Watchman fusese foarte apatic, iar dezinteresul său se materializase constant în note mici. Ca vlăstar al unei familii creștine, însă, se gândise că nu e potrivit să aibă asemenea rezultate slabe la învățătură într-un liceu al unei misiuni creștine. Hotărâse, așadar, să se ajute la examene de niște notițe scrise pe palme, ce puteau fi ascunse sub mânecile largi. Această practică duse la îmbunătățirea notelor până la nivelul celor de la alte obiecte, astfel că profesorii nu au bănuțit nimic.

După nașterea sa din nou, el abandonează acea practică și acum, oricât ar fi încercat, nu putea să obțină note de trecere. Se gândi că Dumnezeu nu-l putea ajuta atât timp cât nu-și recunoștea păcatul. Avea, însă, motive de ezitare. Directorul școlii îi prevenise pe elevi că oricine va fi prins copiind va fi exmatriculat, iar exmatricularea ar fi distrus orice speranță de primire a unei burse de studiu în străinătate. (Ultimii doi ani la „Trinitatea” echivalau atunci cu primul an universitar la Colegiul „Sf. Ioan” din Shanghai.) A trecut prin chinuri interioare până să decidă că Isus Cristos era mai important pentru el decât cariera. Merse la director și-i relată acestuia ce făcuse și de ce trebuia să-i mărturisească acum acele lucruri și, spre marea lui ușurare, nu fu exmatriculat.

După trei luni de la convertirea lui Watchman, Dora Yu reveni în Foochow, oprindu-se la nord de Amoy pentru a se adresa fetelor de la liceul din oraș și, din nou, „multe vieți au fost transformate”.⁴ La acea vreme, provincia era instabilă, cu lupte sporadice în zonele rurale și în orașe pentru stabilirea sferelor de influență. Pe 9 mai, băieții de liceu au fost duși să demonstreze împotriva japonezilor, întrucât în această „Zi Națională a Rușinii”, China își amintea de cele „21 de Solicitări” ale Japoniei din 1915. Tulburările au continuat și, pentru al doilea an consecutiv, orarul liceului a avut de suferit.

Văzând aceasta, și simțind nevoia să-și adapteze viața la credința sa, Watchman încetă să mai frecventeze liceul. Colegii lui de clasă nu știau ce se întâmplase cu el, iar familia lui păstră secretul până când Watchman își reluă cursurile, câteva luni mai târziu. În acel răstimp, a făcut o călătorie până la Shanghai, oraș în care mișcarea

„Noul Val” din învățământ, stimulată de vizitele lui John Dewey, Bertrand Russell și Tagore, avea un mare impact asupra gândirii studenților. Dar nu și asupra gândirii lui Watchman. El venise la Shanghai pentru a participa la cursurile de cunoștințe din Scriptură, ținute la Școala Biblică a d-rei Yu. Și-a dat toată silința să învețe cât mai bine, iar profesoara era excelentă. De la ea a învățat Watchman să se încreadă doar în Dumnezeu în toate nevoile sale, după exemplul Dorei, care se condusesese după acest principiu toată viața. A mai învățat să lase Cuvântul lui Dumnezeu să vorbească inimii lui, și nu doar să-l acumuleze în mintea lui.

Când s-a întors, mama lui i-a spus pe un ton categoric: „Acum du-te la liceu și încheie anul școlar.” Așa făcu și, întrucât cursurile se ținuseră haotic din cauza evenimentelor politice, Watchman recuperează ușor orele de școală pierdute. Era acum un tânăr schimbat și hotărât să nu mai piardă nicio clipă. Începu să învețe cu zel și, în același timp, alcătui o listă cu numele colegilor săi și începu să se roage pentru fiecare dintre ei și să le vorbească despre credința lui în Domnul Isus Cristos. La început râdeau și-și băteau joc de el, văzând cum poartă cu el o Biblie pretutindeni unde mergea. Dar, deoarece el o citea constant, știa ce conține. Își propusese să parcurgă 19 capitole din Noul Testament în fiecare zi și era gata să discute cu oricine era dispus să-l asculte despre mesajul Scripturii. Încetul cu încetul, viața schimbată și sinceritatea sa vădită le-au captat atenția colegilor săi.

Un elev la Școala Navală dintr-o provincie cantoneză, Wilson Wang, originar din Foochow, se transferase de la secția nautică pentru a se înscrie în clasa lui Watchman la „Trinitatea”, în anul șase. Acesta a fost primul care a participat la adunările de rugăciune din capela liceului. De abia după un an au apărut primele roade ale acelor adunări, dar treptat, după multe discuții cu Watchman, câțiva băieți au ajuns la credința mântuitoare în Cristos, în care au descoperit bucuria pe care o căutaseră până atunci. Dintre acești tineri se distingeau Simon Meek, din cartierul Lien Chieng, Luca și K.H. Weigh, ambii din Kutien.

Nemulțumindu-se să fie martori ai lui Cristos doar în liceul în care învățau, acești băieți au pornit să ducă vestea cea bună a

Evangeliei în tot orașul, folosindu-se de ocaziile oferite de zilele de duminică, de serbările școlare sau de grevele frecvente ale studenților. Și-au făcut rost de un gong puternic, pe care-l foloseau când străbăteau cântând străzile, propovăduind tuturor celor care se opreau să asculte vestea despre un Mântuitor viu. În oraș era zgomot mereu, provenind de la tobe, pocnitori și porci care guîțau, de la strigătele negustorilor, sau orchestrele chemate la înmormântări. Niște zgomote în plus nu supărau pe nimeni. Tinerii împărțeau pliante, purtau pancarte și afișe pe care scriseseră, cu litere mari, cum se ajunge la mântuire. Afișele erau lipite pe pereți, printre reclame la țigări, lămpi cu kerosen, picturi în culori aprinse înfățișând tigrul albastru care mănâncă oameni – teroarea locuitorilor de pe dealurile din jungla sudică. Apoi și-au confecționat niște tricouri albe pe care au scris cu litere roșii: „Dumnezeu a iubit lumea păcătoșilor” și „Isus Cristos este Mântuitorul viu”. Locuitorii suburbiilor de pe ambele maluri ale râului au devenit, în curând, conștienți de o trezire spirituală printre creștini.

La Ma Wei, Watchman a descoperit un suflet-pereche, care-i va deveni prieten bun. Când sosi acolo cu vaporul, la întoarcerea din Shanghai, o contactă, la sugestia Dorei Yu, pe d-ra M.E. Barber, o fostă misionară anglicană care acum lucra independent. Născută la Peasenhall, Suffolk, Margaret Barber s-a dus la Foochow în 1899 sub egida C.M.S. (Church Mission Society – Societatea Misionară a Bisericii) și a lucrat vreme de șapte ani ca profesoară de gimnaziu. Societatea a reținut-o ca pe o lucrătoare plină de zel și devotament, cu o „personalitate iradiantă”. Totuși, pe când era în concediu în Anglia, în 1909, Margaret a cunoscut cercetarea lui Dumnezeu cu privire la botez și s-a dus să discute acest subiect cu D.M. Panton, slujitor la Surrey Chapel din Norwich. După cum era de așteptat, episcopul ei i-a scris sfătuind-o să nu se mai întoarcă în Fukien. Cu toate acestea, ea s-a întors, la vârsta de 42 de ani, cu credința că Dumnezeu îi va purta de grijă și cu sprijinul rugăciunilor credincioșilor din congregația Surrey Chapel.

Curând, un predicator chinez independent, Li Ai-ming, i s-a alăturat în lucrare și, pentru a nu-i pune într-o situație jenantă pe

foștii ei colegi din Nantai, Margaret a închiriat o casă a unui misionar american ce era pe punctul de a pleca acasă. Chiria era mică, iar casa era amplasată la Pei Ya Tam (White Teeth Rock – *Stânca Dinților Albi*), peste drum de ancoraj. Aici, împreună cu d-ra M.L. Ballord, mai tânără decât ea cu 20 de ani, și-a stabilit baza viitoarei ei lucrări.

Amândouă au lucrat timp de 10 ani printre femeile din zonă și, atunci când aveau ocazia, printre bărbați. Mergeau periodic la Foochow pentru a distribui pliante în piețe, însă erau limitate în lucrare din cauză că femeile misionare erau privite cu neîncredere și, de asemenea, din cauza întunericii spirituale care domnea în provincia chineză. În primul an al lucrării în Foochow, Margaret Barber participase la botezul creștin al unui preot budist, odinioară renumit pentru atașamentul lui față de Budda. Astfel de lucruri nu se mai întâmplau acum. Creștinizarea Chinei rurale părea un vis îndepărtat dacă, și-au spus ele, Dumnezeu Însuși nu alege și cheamă în lucrare tineri, bărbați și femei, de pe tot cuprinsul țării. Și de ce nu ar face-o? Au început să se roage constant pentru acest lucru.

Într-o zi a anului 1921, o navă de război chineză ancoră la White Teeth Rock. Un ofițer coborî și, în timp ce trecea prin Vamă, fu impresionat de cântarea pe care o cânta un grup de creștini care construiau sediul unei misiuni. Merse să-i cunoască și se prezentă: era Wang Tsai (Leland Wang), originar din Foochow și fratele lui Wilson Wang, coleg de clasă cu Watchman. După ce absolvise Colegiul Naval Chefoo, fusese repartizat pe o navă staționată la Nanking. În timpul misiunii sale de acolo, a crezut în Cristos. Avea 23 de ani și se hotărâse să-și părăsească slujba de pe vas și să se dedice vestirii Evangheliei. Leland era dovada că Dumnezeu răspundea rugăciunilor celor două misionare.

Casa fraților Wang era în suburbia Chien Shan, pe deal, puțin mai sus de casa familiei Nee, astfel că Wang Tsai a ajuns repede să-i cunoască pe Watchman și prietenii lui. De îndată ce s-au îndeplinit toate formalitățile cu privire la părăsirea slujbei, Tsai s-a întors acasă pentru a-și începe lucrarea de evanghelist, lucrare pentru care s-a dovedit a fi înzestrat. Fiind puțin mai în vârstă decât ei și

având mai multă experiență de viață, era privit cu mult respect de grupul de studenți credincioși.

Casa familiei Nee deveni și ea un centru de activități de tip nou după ce Domnul a lucrat la inima lui Huo-ping. Oamenilor le-a luat ceva timp ca să se obișnuiască cu realitatea că agitatorul politic devenise un lucrător creștin, dar, curând, datorită mărturiei ei și a cunoștințelor biblice acumulate, doamna Nee a fost solicitată să îndeplinească lucrarea de predicator metodist în adunările de femei din nordul provinciei Fukien. După ce, cu ajutorul unei prietene, a învățat dialectul pai-hua, a putut să slujească într-o zonă mai extinsă. Ea umbla cu Dumnezeu și făcea voia Lui în toate lucrurile, îndreptându-și fără zăbavă greșelile, lucruri pentru care se pare că Dumnezeu a binecuvântat-o în lucrare.

Deși era deseori plecată de acasă, ea era atentă la nevoile familiei ei. Într-o vară, după ce predicase la întâlnirile misiunii YMCA din Foochow, a refuzat invitația de a-și prelungi șederea la misiune pentru a se odihni, simțind că Dumnezeu o atenționează de ceva ce urma să se întâmple acasă. Seara, în timp ce se plimba cu soțul ei pe malul râului, în dreptul casei lor, ea remarcă faptul că aerul era foarte uscat: „Mă tem să nu izbucnească vreun incendiu.” Dimineața devreme, au fost treziți de strigătele disperate ale oamenilor ale căror case din paie și bambus luaseră foc. S-au rugat, și Domnul i-a asigurat că focul nu va ajunge la casa lor și că nu va fi nevoie să-i scoale pe copiii mai mici. Vântul își schimbă direcția și începu să bată dinspre sud, iar focul, care distrusese douăsprezece case, se opri la câțiva metri de casa lor.

Ni Weng-hsiu a fost foarte mișcat de această dovadă a purtării de grijă divine, dar nu i-a plăcut când, o săptămână mai târziu, în timp ce se plimbau într-o seară călduroasă, soția lui a vorbit iarăși despre temerea de un nou incendiu. Gălăgia care i-a trezit, de această dată, la ora 4 dimineața, a fost mai îngrozitoare decât prima dată. Vântul puternic ajută la răspândirea focului, care se îndrepta spre nord, dinspre piață. „Crezi că focul ne va arde casa de data aceasta?”, o întreabă soțul ei. Huo-ping își îndreptă inima spre Domnul, dar nu-i putu spune decât. „S-ar putea.” În consecință, îi treziră mai întâi pe

copiii mai mari, după care începură să-și scoată din casă lucrurile esențiale. La un moment dat, îi veni în minte capitolul 18 din cartea Geneza, în care Avraam încheie prematur (credea ea) rugăciunea pentru Sodoma⁵. Dumnezeu părea că o mustră, adresându-i întrebarea „De ce nu te rogi?”

Și-a abandonat, atunci, activitățile și a îngenucheat din nou pentru a se ruga. „O, Doamne, în acest cartier din Foochow, familia noastră este singura care crede în Tine. Dă-mi un răspuns pentru acești necredincioși, ca ei să nu poată spune „Unde este Dumnezeul tău acum?”” Imediat primi încredințarea: „O mie să cadă alături de tine, și zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se va apropia.”⁶ Primind această asigurare ca din partea Domnului, îi spuse și soțului ei vestea bună. Dar flăcările se apropiau cu repeziciune de casa lor, iar el o mustră aspru pentru inactivitate. Apoi incredibilul se produse. Brigada de pompieri, împiedicată de prăpădul din preajma capului de pod, ajunse pe calea apei chiar la casa lor, pe care o transformară în cartier general pentru lupta cu focul. Eforturile lor, combinate cu schimbarea direcției vântului și cu o averșă de ploaie, au împiedicat răspândirea focului, care s-a oprit la distanță de două case de locuința lor. Cele două incendii în decurs de o săptămână au lăsat o insulă de cinci case neatinse de nenorocire într-o zonă distrusă de pârjol. Cum putea o asemenea îndurare să nu fortifice credința familiei Nee în Dumnezeu?

Într-o zi, întorcându-se de la o adunare creștină unde predicase, Huo-ping află că misionarele de la White Teeth Rock o căutaseră. Nu le cunoștea personal, dar știa că Watchman și prietenii lui mergeau uneori la Pagoda pentru lecții biblice. Ea evitase, de fapt, să le întâlnească, de când aflase că Dora Yu, în drum spre Shanghai, se oprise acolo pentru a fi botezată de cele două misionare. Acest lucru, se gândi Huo-ping, a distrus bună parte din ceea ce se realizase prin adunările de trezire ținute de ea și nu se sfii să-și spună deschis părerea cu privire la acest lucru.

Dar acum, cu două zile înainte de Paște, Watchman veni să-i vorbească. Îi spuse că, în cele trei zile libere în care nu avea cursuri, dorea să meargă la Ho Sheo-ngen (numele chinezesc pe care i-l

dăduseră d-rei Barber) pentru a participa la adunările de studiu biblic. „Vreți să veniți cu mine?”, o întrebă el. „Așteaptă să-L întreb pe Domnul”, răspunse ea și urcă la etaj. Îngenunche și se rugă, apoi, în timp ce se pieptăna, simți că Dumnezeu îi spune: „Du-te și botează-te!” Ea fusese botezată în rit creștin la o vârstă fragedă, împreună cu mama ei. Dar acum, Dumnezeu îi cerea să înfăptuiască public lucrul împotriva căruia vorbise cu vehemență: să-și declare credința, care acum era dublată de cunoaștere. Atunci fu convinsă că Domnul era Cel care o îndemna la acest act de supunere. Își aminti cuvintele Tatălui către Isus la botezul Acestuia: „Tu ești Fiul meu preaiubit, în Tine Îmi găsesc toată plăcerea Mea.”⁷ După ceva timp, coborî și-i spuse lui Watchman că hotărâse să-l însoțească la misiunea d-rei Ho și, mai mult, că dorea să fie botezată. „Și eu merg acolo pentru a fi botezat”, îi răspunse el aproape instantaneu.

Și pentru el fusese o chestiune de ascultare – aceea de a-I da lui Dumnezeu „răspunsul unei conștiințe curate”. Citise în Noul Testament cuvintele lui Pavel, care fac legătura între botez și moartea lui Cristos, și ale apostolul Petru, care asociază botezul cu domnia Lui, și avusese revelația a două lumi ostile, precum și imposibilitatea de a sluji, simultan, stăpânilor lor – dumnezeului acestei lumi și Domnului vieții. Știa că era necesar să exprime public ruptura lui cu una din aceste două lumi și devotamentul său total față de cealaltă. „Ies din sistemul guvernat de Satan și îmi pun inima la dispoziția lucrurilor asupra cărora se concentrează inima lui Dumnezeu. Țelul meu este, de acum înainte, același cu scopul lui Dumnezeu în Cristos. Pașesc în Împărăția nouă și sunt eliberat din cea veche.”⁸

Auzind de planul lor, George, fratele lui Watchman, și-a exprimat și el dorința de a fi botezat. Astfel, în dimineața următoare, au plecat împreună spre Ma Wei. Domnișoara Barber o salută pe Huo-ping cu entuziasm: „Ai mâncat astăzi? Ce vești bune ne aduci?” A fost uimită să audă cum, fără intermediar, Dumnezeu îi vorbise lui Huo-ping despre botez. De când auzise, de la Dora Yu, despre modul în care Domnul lucrase în inima ei, cele două misionare nu încetaseră să se roage pentru ea. Se plecară toți pe genunchi și-I mulțumiră Domnului împreună.

În duminica de Paște merse ră la White Teeth Rapid. Era o zi întunecoasă, cu cerul acoperit, iar burnița stingea, parcă, focul din inimile lor. Huo-ping avu o criză de tahicardie, și d-ra Barber sugeră amânarea botezului. Dar Huo-ping insistă: „Mai bine mor în voia Domnului decât să mai trăiesc împlinindu-mi voia mea.” Îndreptându-se spre baptistier pentru a fi botezată de bătrânul evanghelist Li Ai-ming, Huo-ping ceru Domnului un semn. În timp ce ochii ei atingeau apa, razele aurii ale soarelui răzbătură prin perdeaua groasă de nori.

Actul botezului afirma noua poziție a lui Watchman: „Doamne, părăsesc lumea în care am trăit până acum. Crucea Ta mă separă de ea pentru totdeauna și mă aduce într-o alta. Eu sunt acum în locul în care Tu m-ai pus în Cristos!” Au străbătut drumul de întoarcere până la sala de adunare cu cântări de laudă în inimă.